మగవాడు ఆడమనిషి

రాచకొండ విశ్వనాథశాస్త్రి

ఈనాటి పాఠకులకోసం ఒకనాటి ఆణిముత్యం

ఆంధ్రపత్రిక, 29-4-1953 ప్రచురితం

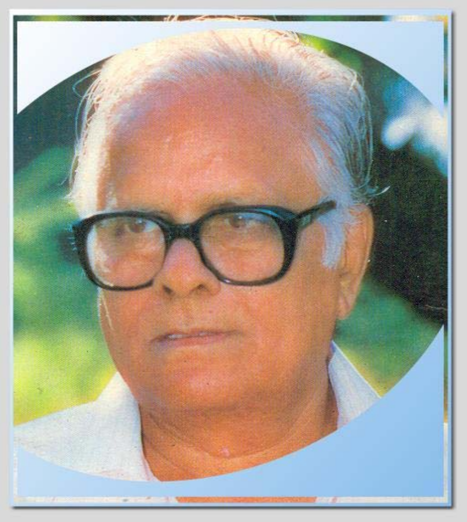

జీవితంలో నాలుగు రోడ్ల జంక్షన్ దగ్గరకు వచ్చి ఎటుపోవాలో ఎరక్క అటూ ఇటూ చూస్తోన్న మూర్తి ఒక రోజున నిల్చున్నాడు మద్రాసులో, మైలాపూర్‌లో నాలుగురోడ్ల జంక్షన్లో, బస్‌స్టాండ్ దగ్గర్నే.

మూర్తిలో యవ్వనం ప్రవేశించింది.

కానీ ఇంకా పోలేదు బాల్యం అతన్లోంచి.

అతణ్ణీ అతనితోపాటు బస్‌కోసం 'వెయిట్' చేస్తోన్న ఇంకో పదిహేను మందినీ మాడ్చి చంపుతోంది చెన్నపట్నపు ఎండ.

కావలసింది తప్పించి మిగతా బస్సులన్నీ వస్తున్నట్టున్నాయి. వచ్చినవన్నీ వెళ్ళిపోతున్నాయి.

ఎండ కాల్చి చంపుతూనే ఉంది.

మూర్తికి చిరాగ్గా ఉంటూనే ఉంది.

బస్సులకోసం కాసుక్కూర్చోడం, బస్సుల్లో నలిగిపోతూ నిల్చోడం, ట్రాముల కెగబ్రాకడం, రిక్షాల్లో తూలిపోతూ పోవడం, ఎలక్ట్రిక్ ట్రయిన్లో నలిగి చావడం, అందరికాళ్ళూ పట్టుకొందికి తిరగడం తిరగడం.

ఇలా జరిగిపోతోంది కాలం.

"ఉద్యోగం లేదు, సద్యోగం లేదు. ఈ ఊళ్ళో ఏదీ దొరికేట్టులేదు. ఆఖరికి మంచినీటి చుక్కలయినా దొరకడంలేదు" అనుకున్నాడు రాని బస్సుకోసం నిరీక్షిస్తోన్న మూర్తి.

దువ్వుకున్న జుట్టు దువ్వుకోనట్టుగా ఉంది. చొక్కా నలిగింది, మాసింది. పైజమా ఒక్కచోటే చిరిగింది.

లోకం అంతా ఆ చిరుగువైపే చూస్తున్నట్లు బాధపడుతున్నాడు మూర్తి.

వంటిమీద సరయిన బట్టలేదు. చేతిలో పుష్కలంగా డబ్బులేదు. తప్పుల్లేని ఇంగ్లీషుముక్క లేదు. ఎవడు చూస్తాడీ ఊళ్ళో నన్ను!

ఉద్యోగం కోసం రామయ్యగార్ని చూద్దామని వస్తే ఆయన సుఖమైన వసతికోసం యెగ్మూరు పోయారుట.

రేపు అక్కడికి పోవాలి. ఇప్పుడు అప్లికేషన్ రుసుం చెల్లించడానికి గవర్నమెంటు వారి ఖజానాకి పోవాలి.

పోదల్చుకున్న చోటుకి పోయే బస్సులు రావడంలేదు. వస్తే ఆగడంలేదు.

'నే చస్తే ఈరోజున ట్రామెక్కను.'

చిరాగ్గా నిల్చున్న మూర్తి విసుగ్గా అందరివైపూ చూసేడు. బస్సుకోసం చాలామంది నిల్చున్నారు. అరవ ఫక్కీలో, ఆరుగురు జరీ అంచు ధోవతులు కట్టుకున్నారు. యూరోపియన్ ఫక్కీలో, ఇద్దరు ఉలెన్ సూట్లు వేసుకుని లేని దర్జా తెచ్చుకోబోతున్నారు. ఒకే గొడుగు నీడని నిల్చొన్న ఇద్దరాడవాళ్ళు ఎందుకోగానీ తెగనవ్వుతున్నారు. కాలేజీ స్టూడెంట్లా కనిపించే ఆడమనిషి పొడవుగా ఉన్నాననే గర్వంతో పొడవుగా నిల్చొంది. మూర్తి దృష్టి పడింది ఆమె చేతిలో ఉన్న పుస్తకాల మీద.

ఆడవాళ్ళు చదివేస్తున్నారు బియ్యేలూ ఎమ్మేలూ!

ఆవిడ బస్సెక్కి కాలేజీకి వెళ్తుంది. నేను బస్సెక్కి ఖజానాకి పోవాలి.

ఏదో బస్సు వస్తోంది! ఆమె మీంచి కళ్ళు తీసేశాడు మూర్తి. బస్ ఇంకా దూరంలోనే ఉంది.

"మిస్టర్ మిస్టర్" అని ఎవరో ఎవర్నో పిల్చేరు. అటు తిరిగేడు మూర్తి.

రంగుల గొడుగు కింద నిల్చొన్న కాలేజీ స్టూడెంట్లా కనిపించే పడుచు దగ్గరగా రమ్మంది మూర్తిని. మూర్తి ఆశ్చర్యపోలేదు.

నిర్ఘాంతపోయాడు. కొంచెం తేరుకుని దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

మాసిన చొక్కా ఇంకా మాసింది. చిరిగిన పైజమా ఇంకా చిరిగింది. కొట్టుకునే గుండెలు ఇంకా కొట్టుకుంటున్నాయి. ఆవిడ తొందర పాటుతో మాట్లాడుతోంది.

"క్షమించి మరో విధంగా అనుకోకండి. కానీ అదిగో బస్ వచ్చేస్తోంది. ఈ ఉత్తరం అర్జంటుగా పోస్ట్ చెయ్యాలి. ఇంతవరకూ మర్చిపోయాను. టైమయిపోతోంది. పోస్టు బాక్సు - అదిగో అక్కడే ఉంది. దయచేసి అందులో పడేద్దురూ" అందామె మూర్తితో, ఆతురతతో, ఇంగ్లీషులో.

ఉత్తరంయేదో పోస్టు చెయ్యమంటోందని గ్రహించాడు మూర్తి. పుస్తకం మధ్యనుంచీ కవరు తీసి మూర్తి చేతికిచ్చిందామె, 'పోస్టుచెయ్యక ఏంచేస్తావ్' అనే ధీమాతో.

నా బస్సు కూడా నీ వెనకే వస్తోంది. అందులో పోయి నేను ఉద్యోగం కోసం ఖజానాలో డబ్బు కట్టాలి. ఆ బస్సుమించిపోతే ఇంకోటి వచ్చేట్టులేదు. రాకపోతే ఎండలో నిల్చొని చావాలి. ఈ ఉత్తరం ఇంత అర్జంటా? తరువాత ఎందుకు పడేసుకోకూడదు? మెయిల్‌కి సాయంకాలం వరకూ వేళ ఉంది కదా అనే మాటలు అందామనే తోచలేదు మూర్తికి.

చుట్టూనిల్చున్న మగాళ్ళంతా "ఏంవదృష్టం, ఏంవదృష్టం" అన్నట్టుగా చూస్తున్నారు.

ఆమె వైపూ వాళ్ళవైపూ చూసి తపాల పెట్టెవైపు నడిచేడు మూర్తి. నడుస్తూ నడుస్తూ కవరు మీద అడ్రస్ చూసేడు.

కలకత్తా ఏదో నంబర్న ఏదో వీధిలో ఉండే "అనిల్ కుమార్" అనే వాడికి "మోహిని, మద్రాస్" నుంచీ వెళ్తోందా ఉత్తరం.

అడ్రస్ చదవడం తప్పేమో, ఆవిడ చూసిందేమో అనే అనుమానంతో వెనక్కి తిరిగి చూసేడు. వేగిరం వెళ్ళమని సంజ్ఞ చేసిందావిడ.

ఏకంగా పరుగే తీసేడు మూర్తి.

తపాలా తీయడానికి బంట్రోతు వచ్చేడు. వగర్చు కొంటూ వెళ్ళి ఉత్తరం అందజేసేడెలాగయితేనేం మూర్తి అతడికి. ఉత్తరం ఇచ్చాక వెనక్కి తిరిగేడు.

కదుల్తూన్న బస్సు గుమ్మంలో నిల్చొని ముడిచిన రంగుల గొడుగు చంకన పెట్టి రుమాలు ఊపిందావిడ మూర్తిని చూస్తూ. ఏం చెయ్యాలో తోచని మూర్తి రెండు చేతులూ ఊపేశాడు.

బస్సు దూరంగా పోయింది. ఆమె గుమ్మంలోంచి బస్సులోకి పోయింది.

ఈవిడే కాబోలు మోహిని!

ఎక్కడ ఉంటోంది? ఏమిటి చదువుతోంది?

అనిల్ కుమారుడెవడు? ఈవిడకీ వాడికీ ఉన్న సంబంధం ఏమిటి?

"ఎందుకోగానీ ఈవిణ్ణి చూస్తే నాకు ఎంతో ఇష్టంగా ఉంది" అనుకున్నాడు మూర్తి.

'అనిల్ కుమార్'ని తల్చుకుంటే ఇష్టంగా లేదు.

"అనిల్ కుమారేమిటి అనిల్ కుమారు? షోకు పేరు. ఎందుకూ పనికిరాని షోకిల్లా రాయుళ్ళు పెట్టుకునే పాడు పేరు." అనిల్ కుమార్‌కి ఆవిడ ఉత్తరం రాసినందుకు విచారించినా తన చేత ఆ ఉత్తరాన్ని పోస్టు చేయించినందుకు గొప్ప పడిపోయాడు మూర్తి.

తన బస్సు పోయినందుకు మూర్తి విచారించలేదు, ఏదో ఘనకార్యం చేసినట్టుగా, ఎంతో సంతోషంతో, సంతృప్తితో మరో బస్సులో బైఠాయించాడు మరో అరగంటకి.

తరువాత డబ్బు కట్టడానికి ఖజానాలో ఉన్నంతసేపూ, తిరిగి ఇంటికి పాతమాంబళం వెళ్తున్నంతసేపూ, మధ్యాహ్నం ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ, సాయంకాలం పానగల్ పార్కులో కూర్చున్నంతసేపూ మోహిని గురించే, ఆమె గురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

అంతా ఏదో కొత్తగా కనిపిస్తోంది.

ఉద్యోగం దొరకని, మంచినీళ్ళయినా దొరకని చెన్నపట్నం పాడు పట్నంలా కనిపించడంలేదు.

కంపుకొట్టే పాతమాంబళం సందూ మూడుగదుల మేనమామ ఇల్లూ, ఎప్పుడూ మాసిన గెడ్డంతో ఉండే మేనమామా, చస్తేనేగాని పోని స్ఫోటకం మచ్చల మేనత్తా, ఎప్పుడూ తనతో ఆమె, ఆమెతో తను మాట్లాడ్డానికి సందేహించే పదహారేళ్ళ మరదలు వరహాలూ, అన్నీ, అంతా ఎంతో ఆనందంగా మూర్తికి కనిపించేయి, కనిపించేరు. రాత్రి మేనమామ ఎందుచేతనోగానీ ఎక్కడికో వెళ్ళేడు అప్పుడప్పుడే చింతమొద్దులా పడుకుంది మేనత్త అప్పుడే

"నేను నిద్రపోతాను. నాన్నగారికి తలుపు తియ్యాలి ఎవరో ఒకరు" అంది పక్కగదిలో ఉన్న వరహాలు మూర్తికి వినిపించేలా.

ఇది నన్ను ముద్దుగా "బావా" అని ఎందుకు పిలవకూడదు? అనుకున్నాడు మూర్తి.

మూర్తికి ఆవేశంగా ఉంది. ఉత్సాహంగా ఉంది. గర్వంగా ఉంది.

"వరహాలూ! ఇలా రా" అన్నాడు మెల్లిగా, అత్తని లేపకుండా, వరహాలుకి వినిపించేలా.

మెల్లిగా ఉచ్చరించినప్పటికీ మాటల్లో అధారిటీ కనిపిస్తోంది, వినిపిస్తోంది.

"ఇలారా వరహాలూ!"

ఇంతకాలం పలకరించడానికి భయపడ్డవాణ్ణి ఇవాళ దీన్ని ఎలా పిలుస్తున్నాను?! మారుమాటాడకుండా ఎలా వచ్చిందీ వరహాలు పిలవగానే?!

"ఎందుకు బావా?"

"ఇందుకు"

చుట్టూ చేతులు వేస్తే ఎందుచేత ఊరుకుందీ వరహాలు?!

కొత్తగా ఆడదాన్ని అదుముకున్న మైకంలో కళ్ళుమూసి "మోహినీ! మోహినీ!" అన్నాడు అస్పష్టంగా.

వరహాలు క్కూడా అంతా కొత్తే అయినప్పటికీ "మోహినెవరు?" అని అడిగింది ఆడదాని అప్రమత్తతో.

"నువ్వే మోహిన్లా ఉన్నావ్" అన్నాడు మూర్తి, ఒక్కసారిగా తెలివి తెచ్చుకుని, అలాటి సమయాల్లో మొగవాడికి ఉండే అబద్ధపు నైజంతో.

ఇంతలో మామయ్య తలుపుతట్టడం జరిగింది.

రాత్రి పడుకునే ముందు మూర్తి కళ్ళముందు మెరిసింది, మద్రాస్ ఎండలో రంగుల గొడుగు నీడని నిల్చున్న మోహిని. రాత్రంతా కలల్లేని నిద్రపోయేడు.

మర్నాడు అన్నాడు మామయ్య,

"మరయితే డబ్బెలానూ కట్టి అప్లికేషను పడేశావు కదా! ఎగ్మూరు పోయి ఆ రామయ్యగారిక్కూడా ఓసారి కనిపించు, దర్శనం చేసి బతిమాలితే ఏదైనా సాయం చేస్తాడాయన."

ఎగ్మూరు వెళ్ళి రామయ్యని చూడాలని లేనే లేదు మూర్తికి. మైలాపూర్ పోయి మోహిని కనిపిస్తుందేమో చూడాలని ఉంది.

"సరే" అన్నాడు.

రెండేళ్ళు కష్టపడి చదివి స్కూల్ ఫైనల్ సాధించి ఇంటర్మీడియట్ చదువుదామని ఉబలాటపడుతూ ఉంటే, "మీ మాఁవఁదగ్గరికిపోతే అతనేమయినా ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాడు. వెళ్ళు వెళ్ళు, మెడ్రాస్ వెళ్ళు" అన్నాడు నాన్న.

దాన్తో పై చదువుకి వెళదామనే సరదా అలానే ఉండిపోయింది. మద్రాస్ చూద్దామనే సరదాతో మద్రాసు వస్తే వచ్చీ రావడంతో ఆ సరదా తీరిపోయింది.

పాతమాంబళంలో పగలే చీకటిగా ఉండే గదిలో కూర్చొని "ఛీ, పాడు ఊరు, పాడు వెధవ్వూరు. పనికి మాలిన ఊరు" అని మద్రాసుని నిందించుకున్నాడు మూర్తి.

ఇంత ఊళ్ళోనూ యాభై రూపాయిలిచ్చే ఉద్యోగంకూడా దొరకదు. దొరికినా ఆ జీతం బతకడానికి చాలదు. అదయినా లక్షాయాభైమంది కాళ్ళు పట్టుకుంటేనేగానీ దొరకదు. కాళ్ళుబట్టుకోడానికి రోజుకి అధమం పదిమైళ్ళయినా తిరిగి తిరిగి చావాలి.

ఎగ్మూరు వెళతానని చెప్పి మైలాపూర్‌కి బయల్దేరిన మూర్తి "ఛీ పాడువూరు" అనుకోలేదు.

ఉద్యోగంలేదు సరే. కానీ, ఊరంత పాడుగాలేదు.

మాంబళం బస్ టెర్మినస్ దగ్గర కాఫీ హోటల్లోకి చకచకాపోతున్నాయి రెండు సిల్కుచీరెలు. "పొడుగుటావిడ మోహిని కాదు కద" అని పరిశీలించి చూశేడు.

ఆవిడ మోహిన్లా లేదు. ఆవిడ మోహిని కాదు.

మోహిని మాంబళంలో ఉండదు. కానీ, మైలాపూర్లో మాత్రం ఉంటుందని నిర్ధారణ ఏముంది?

ఇంతపట్నంలో ఆవిడ మళ్ళీ కనిపించడం అసంభవేమో? మోహిన్ని సులభంగా వెతకడానికి వీల్లేకుండా మద్రాస్ నగరం తగుమాత్రం పెద్దదిగా అయినా ఉండడం మూర్తికి ఇష్టం లేకపోయింది.

"ఛీ! పాడు ఊరు" అని మళ్ళీ విసుక్కున్నాడు లజ్‌కార్నర్‌లో దిగుతూ.

"హల్లో, మిస్టర్" అంది ఎదురుగా పొడుగ్గా నిల్చున్న ఆడమనిషి.

మూర్తికి నవనాళ్ళూ లాగేసినట్టయింది.

ఒకేసారి మల్లెలూ మందారాలూ పూసిన తీగలా నిల్చుంది మోహిని, తెల్లటి చీరతో, ఎర్రటి జాకెట్టుతో.

ముఖం కోలగా ఉంది. నడుం సన్నగా ఉంది. కన్ను పెద్దగా ఉంది. కళ్ళకి కాటుకుంది. సిగలో పువ్వులున్నాయి. పెదవులమీద నవ్వులున్నాయి. మనిషి ముచ్చటగా ఉంది.

"హలో! మళ్ళీ కనిపిస్తావనుకోలేదు. ఏమీ అనుకోకు. నిన్న శ్రమ ఇచ్చినందుకు నీకు. థాంక్స్ మాత్రం తీసుకో, నావి" అంది ఇంగ్లీషులోనే, జోరుగానే.

'థాంక్స్' అనే మాట అర్థమయింది మూర్తికి.

"తెలుగు మనిషిలా లేదు" అనుకుంటోన్న మూర్తికి వీధిలో అంతా తమవైపే, చూస్తున్నట్టుగా తోచింది.

ఏ కాలేజీలో చదువుతున్నావని అడిగింది.

ఎక్కడా చదవనందుకు ఆ సమయంలో ఇదివరక్కంటే ఎక్కువ బాధపడ్డాడు. ఇంగ్లీషులో జవాబు వెంటనే ఇచ్చే భాషా పరిజ్ఞానం లేనందుకు కించపడి బాధపడ్డాడు.

మెల్లిగా ఒక్కొక్కమాటా వచ్చింది ఇంగ్లీషులో.

"నేను స్కూల్‌ఫైనల్ పరీక్ష పాస్‌చేసి ఉన్నాను. నేను ఇప్పుడు కాలేజీలో చదువు చుండుట లేదు."

"అయితే ఈ ఊళ్ళో ఏం చేస్తున్నట్టు?"

ఈవిడకి ఇంగ్లీషు తప్ప మరి ఏ భాషా రాదా?

ఎమ్మే చదువుతే నేను కూడా పరపరలాడించేద్దును ఇంగ్లీషు ఈవిళ్ళాగే.

"నేను ఈ ఊరు ఉద్యోగం నిమిత్తం వచ్చియున్నాను."

ముక్కముక్కకీ తడుముకోవాలి. దిక్కుమాలిన బాధ.

ఈ కుర్రవాడితో ఇంకేమిటి మాట్లాడ్డం అనుకుంటున్నట్టుగా ముఖం పెట్టింది మోహిని. పెదవుల మీద నవ్వు మాత్రం పోలేదు.

ఇద్దరూ మొహమాటపడుతూ అరనిమిషం నిల్చున్నాక ఆ అరనిమిషంలో అనవలసిన మాటలు తర్జుమా చేసుకుని "అయిన

యెడల నేను పోయెదను. మరియు వచ్చెదను" అన్నాడు మూర్తి, పోవడానికి ఎంతమాత్రం ఇష్టంలేకపోయినా.

ఆవిడ కళ్ళల్లోకి చూడలేకపోయాడు. మెడవైపు చూశాడు. ఎడంచేతిలో పుస్తకం మీదకి కళ్ళు జార్చేడు.

మోహిని V ఆనర్స్ క్లాస్, ఫలానా కాలేజీ అనే పదాలు నల్లటి అక్షరాలతో నోట్‌బుక్ అట్టమీద రాసి ఉన్నాయి. ఏ కాలేజీలో చదువుతుందో తెలుసుకోవడంతో మూర్తిలో సంతోషం చరచరా లేచింది.

"అయితే, ఛీరియో" అందామె.

ఏమనడానికీ పాలుపోక ఏదో ఇదిగా నవ్వేసిన మూర్తిని "అడగడం మర్చిపోయేను. నీ పేరేమిటి" అని అడిగిందామె.

తనపేరేమిటో తెలుసుకోవాలని కుతూహలం ఆవిడకి కలిగినందుకు మూర్తిలో ఈసారి సంతోషం జరజరలాడింది.

"నాపేరు 'మూర్తి' అయిఉన్నది."

అని సుస్పష్టంగా ఇంగ్లీషులో చెప్పేడు గొప్పగా.

"ఛీరియో" అన్నదామె.

మూర్తికూడా అదే అన్నాడు.

ఇంతలో వచ్చి నిల్చున్న బస్సులోనికి ఎక్కింది మోహిని, సునాయాసంగా పదిమందిని వెనక్కి నెట్టి.

పదిమందిమీదా చెప్పలేనంత కోపం వచ్చింది మూర్తికి. ఎగ్మూర్ వెళ్ళడానికి బస్సు ఎక్కుతూ తనో పన్నెండు మందిని తోసిపారేశాడు మోచేతుల్తో.

ఆరోజున మూర్తికి కోపం కలిగించినవారి సంఖ్య అంతటితో ఇరవై రెండయింది. పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగస్థుల్ని ఆశ్రయించడం అన్ని విధాలా మంచిదనేది మామయ్య చెప్పే సూత్రం.

ఆ సూత్రాన్ని ఆచరణలో పెట్టమని మేనల్లుడికి సదా ఉపదేశిస్తూ ఉంటాడు.

ఆ ప్రకారంగా ఎగ్మూరు వెళ్ళి రామయ్యగారి కాళ్ళు పట్టుకోమని బోధించి పంపించేడు మామయ్య.

రామయ్యగారి పిలక పట్టుకుందికి సందేహించని వాళ్ళా వెళ్ళి మాట్లాడేడు మూర్తి ఆరోజున మోహిన్ని విడిచి వెళ్ళేక.

అదివరకు నలుగురైదుగురు ఉన్నతోద్యోగుల్ని చూడ్డానికి వెళ్ళినప్పుడు వార్ని చూడ్డమే జరిగింది కానీ వారితో మాట్లాడ్డం జరిగింది కాదు. ఎందుచేత?

నోటంట మాటరాకపోవడం చేత!

మరయితే ఇప్పుడింత చురుగ్గా, సమాన ఫాయిదాలో ఇతన్తో ఎలా మాట్లాడుతున్నాను? కారణం ఉంది. నాకా కారణం ఎంతో బాగా తెలుసు. ఏంటది?

"కుర్రాడు చాలా చురుగ్గా ఉన్నాడే" అనుకున్నాడు రామయ్య. తప్పో, ఒప్పో ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుతే చాలు. తరించి పోయామనుకునే జాతి రామయ్యది.

తప్పులున్నాసరే ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడాలని అనుకుని వచ్చి అలాగే ఇంటర్వ్యూ సాగిస్తున్నాడు మూర్తి.

రామయ్య ఆఖరికి అన్నాడు.

"అబ్బాయ్. అప్లికేషన్ పంపించేశావు కదా! ఏమయినా వీలుంటే చూస్తాన్లే. నాల్రోజులు పోయాక మళ్ళీ ఓసారి కనిపించు" అని.

"థాంక్యూ వెరీమచ్" అన్నాడు మూర్తి.

"బైదిబై. మీ మీ 'అంకు'లెలా ఉన్నాడు?"

"హియీజ్.. ఒకే."

ఒకే అంటే అర్థం?

తరువాత రామయ్య కుర్చీలోంచి లేచాడు. మూర్తి కూడా లేచాడు. రామయ్య ఇంట్లోకి పోయాడు. మూర్తి బైటకి వచ్చేడు.

బైటకి వస్తూ "థాంక్యూ మోహినీ" అనుకున్నాడు ఎందుకో. సాయంకాలం ఇంటికి వస్తూనే మామయ్య అడిగేడు.

"రామయ్యగారేమన్నార్రా?"

"తనచేతిలో సాయం అంతా చేసి తీరుతానన్నాడు."

"నిజంగా"

"నిజంగా"

రామయ్యగారలా అన్నార్రా?"

"ఆహా! అన్నాడు, నీగురించి కూడా భోగట్టా చేసేడు

"నిజంగా, నిజంగా?"

"ఎంతో నిజంగా నిజంగా."

"ఈ మామయ్యని చూసి ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకు గడగడలాడేను?" అనుకున్నాడు మూర్తి.

మామయ్య తనలో తను నవ్వేసుకుంటూ, కోటు విప్పుకుంటూ అవతల గదిలోకి పోయేడు.

తరువాత, బాత్‌రూమ్‌లోకి ముఖం కడుక్కునేందుకు వెళ్తోన్న వరహాల్ని పైట పట్టుకు లాగేడు మూర్తి.

"అమ్మా నాన్న చూస్తే చంపేస్తారు. నీకో దండం బాబూ" అంది వరహాలు.

"మీ అమ్మా నాన్నా చూస్తే నాకేం భయం?"

"పోనీ, నీక్కాకపోతే, నాకు. ఒదిలేయ్ బావా" అని జాలిగా అడిగింది వరహాలు.

ఆ మాత్రం మగతనం ఆ పిల్లమీద ఆ పూటకి ప్రదర్శించి ఆపాటికి వదిలిపెట్టేడు మూర్తి.

కాణీ ఖర్చు పెట్టకుండా పెద్ద పెద్ద భవంతులు గాల్లో కట్టేస్తూ మర్నాటి పొద్దుటా వెళ్ళేడు మైలాపూర్.

మోహిని కనిపించింది కాదు. నాలుగోరోజు 'ఫలానా' కాలేజీ దగ్గర పొద్దుటా సాయంకాలం కాసినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. కళ్ళు మాత్రం కాయలు కాచేయి. కళ్ళు కాయలు కాసినా, కొంచెం చీకటి పడినా, మెరీనా వెంబడి శాన్థోమ్‌వైపు నడుస్తూ, మోహినికోసం చూసుకుంటూ నడుస్తూ "ఆవిడ కనిపిస్తే కపాలేశ్వరుడికి కొబ్బరికాయ కొడతాను" అని మొక్కుకున్నాడు. ఉద్యోగం కోసం కూడా దేముడికి కొబ్బరికాయ కొడదామనుకోలేదు

అనుకుంటూ శాన్థోమ్ దగ్గర ఏదో సందులోకి మళ్ళేడు, నాలుగడుగులు నడిచేడు.

ఆవిడ అక్కడే కనిపించింది, ఎదురుగా వస్తూ ..

మోహినే మోహినే!

ఈ మోహిని నా మోమును చూస్తుందా చూడదా? చూడకపోతే ఎలా? నా అంతట నేను పలకరించలేను కదా ఎలా? హలో అనడమా? ఏమండీ అనడమా? మోహినిగారూ అనడమా? ఏం చేయడమేం చేయడం?-

అని తీవ్రాతి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ, బితుకు బితుకూ చూస్తోన్న మూర్తి మోహిని కంటపడ్డాడు.

మూర్తిని చూడగానే ఆమె ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచింది. ఆమె ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచేక, కళ్ళల్లో సంతోషం ప్రకటించడం, తొందరగా ముందుకొచ్చి అతని రెండు చేతులూ పట్టుకోవడం, అతను ఆనందంతో వణికిపోడం అన్నీ అటు తరువాత ఒక్క క్షణంలో జరిగేయి.

"థాంక్ గాడ్! సరిగ్గా సమయానికి కనిపించేవు" అని ఊపిరి విడిచింది మోహిని.

ఊపిరి పీల్చడం కూడా మర్చిపోయాడా అన్నట్టుగా ఉండిపోయాడు మూర్తి.

ఈలోపున, పొట్టిగా ఒకడూ, పొడవుగా ఒకడూ, సూట్లు తొడుక్కున్నవాళ్ళిద్దరు, వాళ్ళని దాటి ముందుకు పోయేరు. ఇరుగ్గాలేని సందులో కార్పొరేషన్ దీపాల కాంతిలో కొద్దిపాటి జనం నడుస్తున్నారు. పక్క ఇంట్లోంచి ఎవరో చూస్తున్నారు.

మోహిని దగ్గరగా నిల్చోంది. చేతులు వదల్లేదు.

"నాకు మళ్ళీ ఓ ఉపకారం చేసితీరాలి."

"చేసితీరతాను" అని మనసులో ఆ వెంటనే నిశ్చయం చేసుకున్న మూర్తి "యస్, యస్" అన్నాడు.

"వెనక్కి చూడు," అంది మోహిని.

వెనక్కి చూశాడు మూర్తి.

వెనక్కి చూస్తే ఏముంది? ఏమీలేదే!

"ఏమి? ఏమి?" అన్నాడు.

కార్నర్లో వాళ్ళిద్దరూ నిల్చున్నారు చూడు."

"యస్, యస్."

పొట్టిగా ఒకడు, పొడవుగా ఇంకొకడు నిల్చుని చూస్తున్నారు తమవైపు.

"నీకు ధైర్యం ఉందా?" అడిగింది మోహిని.

"యస్, యస్."

"అది బాగుంది. అయితే వెంటనే వెళ్ళి వాళ్ళిద్దర్నీ చితకతన్ను."

"యస్ యస్" అనేశాడు, దేనికి 'యస్' అంటున్నాడో అర్థం చేసుకోకుండానే, జీవితంలో అంతవరకూ తమ్ముణ్ణి తప్పించీ మరెవర్నీ తన్నకుండానే.

సరే అనేశాక తెలిసి వచ్చింది వాళ్ళని కొట్టమంటోందని. అప్పుడయినా, ఆమె ప్రవర్తన కొంచెం విపరీతంగా ఉన్నట్టు తోచలేదు.

ఉత్తరం పోస్ట్ చేయడం, పెద్దమనుష్యుల్ని పట్టుకు తన్నడం అనే రెండు పనులకీ తేడా కనిపించలేదు మూర్తికి.

అదెంతో ఇదీ అంతే. అది సాధ్యమైతే, ఇదీ సాధ్యమే!

"అయితే, వెళ్ళు వేగిరం."

"ఏల? తన్నుట?" అని మాత్రం అడిగేడు.

"ఇందాకటినుంచీ 'ఫాలో' అవుతున్నారు. డర్టీ రాస్కెల్స్. వాళ్ళకి బుద్ది చెపితేనే గానీ లాభంలేదు. వేగిరం, వేగిరం వెళ్ళి తన్ను."

వాళ్ళామెని అనుమానిస్తున్నారనీ, వాళ్ళని చితగ్గొట్టవలసి ఉంటుందనీ గ్రహించాడు మూర్తి.

మూర్తి కదిలేడు. వాళ్ళవైపు నడిచేడు. పళ్ళు పటపట కొరుకుతూనే ఉన్నాడు.

అంతవరకూ బాగా జ్ఞాపకం ఉంది.

తరువాత ఏం జరిగింది?

వీరాభిమన్యుడు కదిలేడు. శత్రువుల్ని సమీపించేడు. నరాధముల దగ్గర సెంటు వాసన వేస్తోంది. పగతురు పొగవదులుతున్నారు. తరువాత ఇంగ్లీషులో కీసు పాసులు. తెలుగులో ఒకటో రకం తిట్లు, బండబూతులు.

తరువాత?

తరువాత ఏమున్నది? గభీ గభీ, కొట్టో, తన్నో, నరుకో, అడీ అడీ! అడిచుడు కొట్టు! కొట్టు!

ఒకడూ, ఇద్దరూ! ముగ్గురి తన్నులాట!

తరువాత!

పొంగిన ఛాతీతో నిల్చున్న మూర్తి పక్కన నిల్చున్న మోహిని, ఎదురుగా నిల్చున్న పోలీసు జవాన్‌తో గడగడ ఇంగ్లీషులో చెప్తోంది. పోలీసువాడు ఏర్చి కూర్చిన పదాలతో, అరవ బూతుల్తో వాళ్ళతో చెపుతున్నాడు.

వాళ్ళని తిడుతున్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ వాజమ్మల్లా నిల్చున్నారు, విరగని ఎముకల్తో; చిరిగిన చొక్కాల్తో, తగిలిన దెబ్బల్తో.

తరువాత?

ప్రేక్షకులు వెంట వెళ్ళగా వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. ప్రేక్షకుల్ని తప్పించుకొందికి మోహిని తనని రిక్షాలోకి తోసింది.

తనూ ఎక్కింది.

తరువాత?

నేనూ మోహినీ రిక్షాలో కూర్చున్నాం అనే విషయం గమనించగలిగేడు మూర్తి.

పొట్టి వెధవా, పొడుగు వెధవా, పోయేరు. ఇవాళ రాత్రి చస్తారు. చావనీ.

ఇంగ్లీషులో ఏవేవో ముద్దు పేర్లలో పిలుస్తోంది మోహిని. పిలుస్తూ మాట్లాడుతూ మధ్యలో ఆగింది.

ఆగి రెండు ముద్దులు పెట్టుకుంది మూర్తిని, ఈ బుగ్గ మీద ఒకటీ, ఆబుగ్గమీద ఒకటీ.

తరువాత మళ్ళీ మాటలు.

ఆమె అలా ముద్దు పెట్టుకున్నందుకు మూర్తి ఆశ్చర్యపోలేదు. జరుగవలసిందేదో జరిగినట్టుగా భావించేడు.

ఇప్పుడు ఉండవలసింది అనిల్ కుమార్‌గాడు! ఉంటే ఏం చేసేవాడు? దెబ్బలాటా ఉండకపోను. ముందు తనే దౌడు తీసి తోకముడిచేసేవాడు.

"రా. మోహినీ! వాళ్ళతో మనకేల? మన మానాన్న మనం పోదాం" అనే బాపతు అయిఉంటుంది అనిల్ కుమార్‌ది.

అంతే అంతే.

ఇంతలో రిక్షా ఆగింది, ఏదో డిస్పెన్సరీ ముందు.

దిగుతూంటే వళ్ళు నొప్పిగా ఉంది.

డిస్పెన్సరీలో టించర్ అయొడిన్ రాస్తూంటే బాగా తెలివొచ్చింది.

కాంపౌండర్‌కి మోహిని డబ్బు ఇస్తూంటే,

"ఒద్దొద్దు. నేనిస్తాను" అనగలిగేడు మూర్తి.

"వద్దూ వద్దూ నాన్ ఇస్తాను" అంది మోహిని. ఒక్క మాట మినహాయించి తెలుగులో పట్టి పట్టి మాట్లాడుతూ, నవ్వుతూ. తరువాత డిస్పెన్సరీలోంచీ బైటకి వస్తూ

"మీరు ఆంధ్రాస్ కారా?" అని ప్రశ్నించాడు మూర్తి.

"నో" అంది మోహిని.

ఆవిడ తెలుగు మనిషికానందుకు కొంచెం విచారించేడు.

ఇంగ్లీషుమాట కొంచెం జోరుగానే వస్తోంది.

"మీరేమిటి చదువుతున్నారు?"

"నేనా? హిస్టరీ ఆనర్స్, ఫైనలియర్."

'V,ఆనర్స్ అంటే ఆఖరేడాదన్నమాట అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఆనర్స్ చదవని జీవితమేల? అని వ్యధ చెందేడు.

అంతటితో మూర్తికి మోహిన్ని తప్పించి మిగతా చదువుకున్న వారందరిమీదా, డబ్బున్న వాళ్ళందరిమీదా, లోకంలో చాలా భాగమ్మీదా ఎంతో కోపం వచ్చింది.

ఆ సమయంలో పొట్టిగా పొడవుగా ఉన్న వారిద్దరెవరైనా కనిపించినట్లయితే కొంచెం ప్రమాదం సంభవించేది,

"నిన్నెలా 'థాంక్' చెయ్యాలో తెలియకుండా ఉంది" అంది మోహిని నిల్చుండిపోతూ.

మూర్తికూడా ఆగేడు.

పక్కనే పెద్దగేటు. గేటు మీద పువ్వుల పందిరి. లోనికి పోతున్న రోడ్లు. రోడ్డుకి రెండుపక్కలా చెట్లు. వెనక ఎక్కడో వెలుగుతోన్న దీపాలతో భవంతి ఉన్న సూచన.

"ఇదే మా హాస్టలు."

"యస్, యస్."

"మళ్ళీ రేపోసారి రావూ?"

"యస్, యస్"

మోహిని, వెనక్కీ, ముందుకీ, చుట్టూ చూస్తోంది, అదోలా ముఖం పెట్టి. పొట్టీ పొడుగూ మళ్ళీ వస్తున్నారా? అనుకున్నాడు మూర్తి. లేదు వాళ్ళు రావడంలేదు.

అయితే, ఎందుచేత అలా చూస్తోంది మోహిని?

జవాబు వెంటనే వచ్చింది.

ఒక్కసారి అకస్మాత్తుగా, అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి పెదవుల మీద తన పెదవులాన్చి, అంత వేగిరంగానూ వదిలి వెనక్కిపోయింది మోహిని.

కొంచెం దూరం వెళ్ళేక "రేపు సాయంకాలం తప్పక రావాలి" అంది.

"యస్, యస్, యస్" అన్నాడు మూర్తి.

ఆక్షణంలో కనిపెట్టగలిగేడు.

వరహాలెలా వణుకుతుందో మోహిని కూడా అలానే వణికింది. ఇలాంటి విషయంలో ఇద్దరాడవాళ్ళ మధ్యా తేడా లేదు. మూర్తి కొంచెం గర్వంగా అక్కణ్ణించీ కదిలేడు. ఇంటికి వెళ్ళేసరికి చాలా రాత్రయింది. ఇంట్లో అంతా గాభరాపడ్డారు.

వాళ్ళలా గాభరా పడ్డందుకు చాలా సంతోషించాడు మూర్తి.

"ఏమిరా, దెబ్బలేలా తగిలాయిరా? ట్రాములోంచీ కానీ పడ్డావా? ఏమిటి సంగతి? మాట్లాడవేం?" అని మామయ్య ఆందోళనతో అడిగాడు.

ఎక్కువ బాధ నటిస్తూ "హస్" అంటూ వాలుకుర్చీలో కూలబడ్డాడు మూర్తి.

"చెప్పరా? చెప్పవేం?బాగా నొప్పిగా ఉందా? ఆస్పత్రిక్కానీ వెళ్ళాల్సుందా? వేగిరం చెప్పు" అన్నాడు మామయ్య.

అందుకు సమాధానంగా "మరేం ఫర్వాలేదు. మీ గాభరా చూస్తే నవ్వొస్తోంది" అన్నట్టు కొంచెం నవ్వి "వరహాలూ, మంచినీళ్ళుతే" అన్నాడు మూర్తి.

"తేవే, తేవే" అన్నాడు మామయ్య.

తెచ్చింది వరహాలు.

గళాసు చేతికి అందిస్తున్నప్పుడు తన కాలుతో ఆమె కాలు నొక్కేడు మూర్తి.

తరువాత ఓ కథ చెప్పేడు.

టెర్మినస్ దగ్గర బస్సులోంచీ తను ఎలా దిగినదీ, అప్పణ్ణించీ ఎవరో వెంటాడుతున్నట్టు ఎలా అనుమానించినదీ, నిజంగా ఎవరో ముగ్గురు ఎలావెంటాడినదీ, చీకటి సందులోకి రాగానే జేబులో పర్సుకోసం తనని వాళ్ళు ఎలా ఆపినదీ, ఆపగానే మొదటివాడి

కడుపులో పిడికిలితో తను ఏ రీతిగా పొడిచినదీ, కొంత దెబ్బలాట అయ్యాక, రెండో వాడి ముక్కు మీద ఏ విధంగా గుద్దినదీ, తరువాత ముగ్గురూ ఎలా పారిపోయినదీ, ఇంతలో తనని ప్రజానీకం చుట్టిముట్టి తనని అభినందించి, కట్లుకట్టించి సగౌరవంగా ఎలా సాగనంపిందీ -

అంతా కథంతా, జరిగినట్టుగా, చిన్న చిన్న డిటేల్సుతో కూడా చెప్పేడు.

మామయ్య ఆశ్చర్యపడి సంతోషించేడు.

"నేనయితే ఈ కట్టుకథ నమ్మను" అని అత్తయ్య నోటితో చెప్పలేదు.

వరహాలు గర్వంతో, ఆనందంతోపొంగినట్టు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"ఆపిన వెంటనే పోలీసువాళ్ళకోసం కేకలు వెయ్యలేక పోయావురా?" అన్నాడు మామయ్య అంతా విన్నాక.

'అదినీలాటివాడు చేసేపని' అన్నట్టుగా చూసేడు మూర్తి.

తరువాత, బాగా రాత్రి అయాక, మెలుకువగా ఉండే ఏదో పలవరిస్తున్నట్లుగా "వరహాలూ, వరహాలూ" అని కేకలు వేసేడు మూర్తి.

"వరహాలుకోసం పలవరిస్తున్నాడే దాన్ని వెళ్ళి వాడి దగ్గర కూర్చోమనరాదు" అంటున్నాడు పక్క గదిలో మామయ్య.

అత్తయ్య ఏదో గొణిగింది.

"ఫరవాలేదే కావలిస్తే నువ్వూ అక్కడే ఉండు" అన్నాడు మామయ్య ఆమెతో.

అంతవరకూ గాఢ నిద్రలో ఉన్నట్టు నటిస్తోన్న వరహాలు కళ్ళు నులుపుకుంటూ అవతలగదిలోనుండీ వచ్చి మూర్తి మంచం పక్క కుర్చీలో కూర్చుంది. అత్తయ్య చాపేసుకుని పడుకుంది.

చీకట్లో వరహాలు చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

తృష్ణ అంతా ఆ రెండు చేతుల్లోనూ ఉంది.

తెల్లవారుతూందనగా నిద్ర వచ్చింది. మధ్యాహ్నం తెలివొచ్చింది.

వళ్ళంతా బరువుగా ఉన్నా మనసెంతో తేలిగ్గా ఉంది.

"ఏరా ఎలా ఉంది" అని అడిగింది అత్తయ్య.

"సినిమాకి వెళ్ళాలనుంది" అన్నాడు మూర్తి.

ధుమధుమలాడుతూ అత్తయ్య గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది. కళకళ్ళాడుతూ వరహాలు గదిలోకి వచ్చింది.

ఆకుపచ్చ చీరకట్టుకుంది. కోరచూపులు కళ్ళలో పెట్టుకుంది.

"ఓహో! చాలా ఫస్టుగా ఉన్నావే! ఏదీ ఇలా వచ్చి ఓ ముద్దియ్" అన్నాడు మూర్తి ఆమెని చూడగానే.

అత్తయ్యకి వినిపించవా నా మాటలు! అనుకున్నాడు.

"శ్! మెల్లిగా మెల్లిగా! అమ్మ వినగలదు" అంది వరహాలు మెల్లిగా కోపంగా.

నేనో ఆడదాన్ని రెక్కపట్టుకు లాక్కొచ్చాను. అందరూ తెలుసుకోవచ్చు - అవి చాటించాలనే మొగవాడి మనస్తత్వం వరహాలుకి అర్థం కాలేదు.

"బావకి గుట్టు ఉంచాలని లేదు ఛీ!" అనుకుంది.

"అమ్మ విన్నా భయంలేదు. అమ్మమ్మ విన్నా భయంలేదు. పెళ్ళయాక కూడా ఇలాగే అంటావు కాబోలు" అన్నాడు మూర్తి.

వరహాలు ఏడుపు ముఖం పెట్టింది.

"ఏడవకు ఏడవకు నా చిట్టి తల్లీ" అన్నాడు మూర్తి. వరహాలు వెళ్ళిపోబోయింది.

"చూడు! ఇవాళ రామయ్య దగ్గరకి వెళ్ళాలి. పెట్లోంచీ నా బట్టలూ అవీ తీసి సిద్ధంగా ఉంచు, నే ముఖం కడుక్కునే లోపున" అని ఆజ్ఞ విసిరేడు.

"సిద్ధంగా ఉంచను" అంది వరహాలు వెళ్ళిపోతూ.

"అంటే సిద్ధంగా ఉంచి తీరుతుందన్నమాట." అని లేచేడు మూర్తి.

"థాంక్యూ మోహినీ!" అనుకున్నాడు ఓసారి.

సాయంకాలం రామయ్యతోకూడా తన కట్టుకథ చెప్పేడు.

"I am no pleased with you" అన్నాడు రామయ్య. మూర్తి పెట్టిన అప్లికేషన్ మీద ఉద్యోగం ఇస్తూ వస్తుందని కూడా ఆర్డర్స్ చేశారనీ, కమ్యూనికేషన్ చెప్పేడు రామయ్య.

అక్కణ్ణించీ వస్తూ "నాక్కాకపోతే ఇంకెవడికిస్తాడు ఉద్యోగం! థ్యాంక్యూ మోహినీ!" అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఎగ్మూర్ నుంచీ ఇంటికి వచ్చేసరికి సాయంకాలం ఆరయింది. మోహిని దగ్గరకి వెళ్ళడానికి ఇంకో క్రొత్త డ్రెస్ వేసుకు తీరాలి.

ఇంటికి వచ్చి చెప్పేడు ఉద్యోగం విషయం.

ఆ సంగతి వినగానే –

మావయ్య పెద్దవాడు కాబట్టి గెంతులు వెయ్యలేదు.

అత్తయ్య సంతోషించకుండా ఉండలేకపోయింది, మామయ్య పెళ్ళాం కాబట్టి.

వరహాలు కళ్ళతోటే కావలించుకుంది, పక్క అంతా ఉన్నారు కాబట్టి .

"రామయ్యగారు ఎంత మంచివార్రా!! ఆయనకు థ్యాంక్స్ ఎల్కా చెప్పడమో ఏమిటో నాకు తోచకుండా ఉంది" అన్నాడు మామయ్య.

రామయ్యకి కాదు థ్యాంక్స్.

మోహినికి థ్యాంక్స్!

మోహినికే థ్యాంక్స్?

మోహినికే థ్యాంక్స్!

అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఇంట్లో ఉన్న అయిదునిమిషాల్లోనూ వీలు చూసుకుని అయిదుసార్లు ముద్దులాడేడు వరహాల్ని. వీలు చూసుకుంది వరహాలు.

కొత్తబట్టలు వేసుకుని, ఇంటిగుమ్మం దిగుతూంటే "చీకటి పడిపోతుందిరా కుర్రాడా! ఇప్పుడు వెళుతున్నా వెక్కడికి?" అన్నాడు మామయ్య.

'కుర్రాడా' అని పిలవకు మామయ్యా" అన్నాడు మూర్తి.

తరువాత నాలుగురోడ్ల జంక్షన్ దగ్గర టెర్మినస్ రోడ్డుకి మళ్ళీ, విసురుగా నడిచేడు, నిండు యవ్వనపు గర్వంతో ఠీవితో.

రావిశాస్త్రికి నివాళి

నవంబర్ 1993

తెలుగు సాహితీరంగంలో సౌకొత్త కెరటం మాసిపోయింది.
అనితర సాధ్యమైన ఆ శైలి అనంతంలో కలిసిపోయింది!
అతడి హీరో అరడుగుల అందగాడు కాదు,
అతడి కథానాయకుడు రిక్షాపుల్లర్, దొంగ, తాగుబోతు,
సమాజాన్ని అట్టడుగు పొరల్లో
ఊపిరాడక కొట్టుకునే అల్పజీవి!
అతడి హీరోయిన్ కాలేజీబ్యూటీ కాదు.
ఆమె ఓ రత్తాలు, సారామణి, ఒళ్ళమ్ముకునే అబల,
అన్ని కోణాల నుంచి అణగద్రొక్కబడిన
దీనహీన వనిత!
అతడి వాక్యాలు పిడి బాకులు,
అతడి కథలు సమాజాన్ని క్రాస్ ఎగ్జామిన్ చేసే లాయర్లు,
అతడి నవలలు మాయపొరల్ని కరిగించే వెనుమంటలు!!
హాదావిడిగా పరుసవేత్త
న్యాయమూర్తుల్నీ, బడాబాబుల్నీ, అధికార మదాంధుల్నీ,
నిలబెట్టి, నగ్నదేహ
మాటల ఈటెల్తో దాడి చేశాడు!
అతడో లాయర్ కావొచ్చు, రచయిత కావచ్చు
నిజానికి అతడో డాక్టర్...
స్వార్థ జీవుల గుండె లోతుల్ని ఎక్స్‌రే తీశాడు,
మేడిపండే సమాజానికి ఆపరేషన్ అవసరమన్నాడు.
పదేళ్ళుగా రచనలు చేయకున్నా...
వందేళ్ళకు నిలిచే రచనలు సృష్టించాడు!!
– "కిరణ్ ప్రభ"